

BLQD

TELEFONSAMTALETT

Piff & puff

Copyright Annika Boholm, juli 2017.

Blod.

sid 1.

SCEN 1, INT. KERSTIS SYRUM - DAG

Hand- och fast kamera. Montage av rörliga och fasta sekvenser i helbilder och närbilder av följande scen:

Kersti syr kostymer till filmen. Rummet är belamrat av projektet; alla tjugofem tyger ligger i högar, ett på golvet som håller på att klippas till, ett i symaskinen. Medan hon lägger ut mönstret, klipper och nålar pratar hon med Annika. Mobilen är på högtalare.

Kersti:

Finns det några lampor?

Annika:

Några lysrör, en golvlampa tror jag och de som är till salu förstås...

Kersti:

Kan bli mörkt, det måste vi ordna, vore ju synd om vi inte syns menar jag...

Annika:

Vi har en arbetslampa från typ Clas Ohlson, duger det?

Kersti:

Jamen det blir toppen.

Det blir tyst en stund. Kersti har munnen full med nålar.

Annika:

Hur går det?

Blod.
sid 2.

Kersti:

Jomen det går fint. Två är klara. Jag håller på med terapeuternas nu. Det blir nattskift...

Annika

Det är min bästa gren mä.

SCEN 2, INT. ANNIKAS MATRUM - DAG

Fast kamera.

Annika sitter i en röd sittsäck. Hon pratar i hemmets fasta telefon som hänger på väggen bredvid henne.

Annika

Har du hunnit läsa?

Härifrån korsklippas samtalet mellan de båda rummen. Och blandas med bilder tagna ut genom fönstren i respektive rum - träd, hustak, himlar, fåglar som drar förbi.

Kersti:

Ja... Det är ju välskrivet. Och roligt. Men jag fattar inte... Man får ju ingen information alls om de här två... Jag förstår inte hur jag...

Annika får svårt att sitta stilla. Hon känner igen oron. Alla plågsamma samarbeten forsar som en svart ström genom kroppen, hon känns som hon inte får tillräckligt med luft. Hon kryper ihop.

Blod.
sid 3.

Annika
(För sig själv)
Min jävla idiot.

Kersti:
Hur ska folk förstå?

Annika
Är det viktigt?

Kersti:
Annars är det väl ingen som bryr sig.

Annika:
Vad är det som behöver förstås?

Kersti:
Man har ju ingen aning om vilka de är.
Eller varför de är där för den delen.

Annika:
Men...

Kersti:
Jag håller med om att vi inte ska berätta
allt, men... var går gränsen till det
obegripliga, när tittaren blir exkluderad?

Annika:
Kan vi inte bara läsa dialogen. Helt
lugnt. Informationen finns där, liksom
på andra plan.

Blod.

sid 4.

Kersti:

Om jag ska kunna göra det trovärdigt måste åtminstone jag förstå vad det är jag säger. Och varför. Och vem jag är när jag säger det.

Annika:

Informationen får vi under tiden. Varje gång Aziza öppnar munnen gestaltar hon sig själv.

Kersti:

Jomen vi får ju aldrig veta att Aziza är polyamorös, att det är det hon pratar om när hon pratar om identitet.

Annika:

Den som har såna erfarenheter greppar. För mig räcker det.

Kersti:

Jag känner mig dum, obildad... Som i drömmen när Hannah säger att hon vill prata om Rom... För mig blir det bara ord.

Annika:

(Gråtfärdig)

Mitt huvud jobbar så, det är mitt sätt att utmana mig själv, leka. (Paus) Rom baklänges blir mor...

Blod.

sid 5.

Kersti:

En sån sak skulle jag aldrig ha tänkt på om inte du påtalat det.

Annika:

Du sysslar ju också med symbolisering...

Kersti:

Som i sista scenen, när de pratar om barn eller inte barn.

Annika:

Vad?

Kersti:

Varför svarar Hannah *varför räcker det inte med mig*, hur ska man förstå att det är hon som vill ha barn det är ju som att det är Aziza som vill ha barn.

Annika:

Aziza tar ett steg tillbaka, hon kliver ut ur stunden och tittar på relationen, på sig själv, i ett större tidsspänn...

Kersti:

Jag förstår inte vad du menar. Hon säger ju det hon säger.

Längre tystnad. Annika puffar upp sittsäck. Kersti svettas, når sammanbitet. Mobiliserar nytt mod att säga sin mening.

Blod.

sid 6.

Kersti:

Och Azizas Nej! hur ska man fatta

Annika:

Som Antigone säger. Vi börjar i mörkret.
Med ett nej.

Kersti:

Alltså jag förstår inte vad du pratar
om, jag kan inte Antigone, det är bara
ett namn.

Annika:

Namn är viktiga.

Kersti:

Om jag känner mig utanför, hur ska då
inte publiken känna sig?

Annika:

Vi ska väl försöka göra något som inte
redan är gjort.

Kersti:

Jo men vi ska ju inte göra nåt
ofattbart. Jag vill kommunicera.

Annika:

Det får du göra som forskare. Vårt
uppdrag med filmen är överträdelsen. Som
de mördare vi är.

Blod.
sid 7.

Senare mot kvällen. Textmeddelandena skrivs i respektive rum medan det skymmer utanför fönstren.

Kersti:

Jag är trött och känner mig skör i projektet och mitt forskeri. Och tänker att om jag är påverkad till denna grad, hur oändligt trött o skör är då inte du, min tappra vän.
Agerandet får ta den väg det tar. Du är så klok och begåvad i ditt skrivande. Jag ska försöka hänga med bättre o inte fastna i min egen osäkerhet inför text som gestaltningselement. Och ge dig det utrymme du behöver. Förlåt att jag var så på idag.
Kram

Annika:

Tack för de orden och förståelse; jag förstår dig men behöver göra motstånd – behöver försöka våga vara besvärlig och stå på mig och inte bara ge efter... Tyckte det var hårt idag, vårt samtal, men så här efteråt vet jag att jag vågar för att du är du. För vår historia.